

אחרות, ונפערדים לשתי אמות אחרות, שהם עמוֹן ומואָב. וככלם נקראים נפש מיה. וכמה חידרים סתוימים אחרים ומיילות אחרים בכל בנֶר וכנֶר, ומהם יוצאות רוחות להפריד לכל אותן הגדים שמתגירים. ונקראיים נפש מיה, אבל למשנה. וככלם נכנסים מחת פנפי השכינה ולא יותר.

אבל נשמה ישראלי יוצאה מתוך הגוף של האילן והוא, ומהם פורחות הנשמות לתוך הארץ זו לחוץ מעלה לפניו ולפנים, ותסוד - (מלאי) כי תהיו אתם ארץ חוץ. ועל זה ישראלי בן יקיר שהמו מעלה עליון, ונקראיים (ישעה מו) העמים מני בטן, ולא מהכניםם החיציה. ועוד, לארים אין חלק באילן קעלון, וכל שפן בגוף שלו. אבל החלק שלהם הוא בכנים ולא יותר, והגר מחת בנפי השכינה ולא יותר. גרי הארץ הם שוררים שם ונחוצים, ולא לפנים, כמו שנטבא. ומשום לכך יצא הארץ נפש חייה למשנה. ולמי? בהמה ורמש וחיתו ארץ למשנה. כלם שואבים נפש מהחיה ההיא, אבל כל אחד למשנה פרاوي לה. מצויה תשיעית - לחוץ את העינים ולהת להם טرف, שפטוב נעשה אדם בצלמנו כדמותנו. נעשה אדם - משתק, כלל של זכר ונבה. בצלמנו - עשרים. בדמיונו עניים. שגורו מצד הזכר עשרים, ומצד הנקבה עניים. כמו שהם בשפות אחת וזה חס על זה, וזה נותן לו גומל לו חסר, אך אריך אדם למטה שהיה עשיר עני בחبور אחד, ולהת זה לו גומל חס זה לו.

לדא וגמר ליה טיבו, כי אצטראיך בר נש למטה למשוי עתירה ומספנא בחבורא חדא. ולייחיב דא בchapora חדא, ולמייחיב דא לדא ולגמלאה טובא דא חדא.

ליישראל לאעלא לוּן לגו אפסדרין אלין. ותחות גרא שמאלא אית תריין אפסדרין אחרני ימתרישן לתרין אומין אחרני דין עמוֹן ומואָב. ובכללו אקרון נפש מיה. וכמה אדרין סתמיין אחרני וחייבין אחרני בכל גרא וגדרא. ומנייהו נפקי רוחין לאפרשה לךן גיורין דמתגירים. ואקרון נפש מיה, אבל למשנה. ובכללו עליין תחות גרא דשכינתא ולא יתר.

אבל נשמה באילנא, ומטען פרחין נשמתין לגו הא ארץ גו מעלהו לגו. ורזא (מלאי) כי תהיו אתם ארץ חוץ. ועל דא ישראאל בן יקיר דהמי מעלה עלייה ואקרון (ישעה מו) העמוסים מבטן ולא מגדיין לבר. ותו עלאה כל שכן בגופא דיליה. אבל חולקא באילנא (דף יג ע"ב) גיורין לית לוּן חולקא באילנא דלהון בגדיין איהו ולא יתר.ogiורין תחות גרא דשכינתא ולא יתר גרי הארץ אנון דטען שראן ואותה חדן ולא לגו במא דהמך. ובגין לכך הווא הארץ נפש חייה למשנה. ולמן, בהמה ורמש וחיתו ארץ למשנה. למינה כלחו שאבין נפש מהחיה מה, אבל כל חד למשנה בדקא חי זיה:

פרק ד תשיעאה למיחן למסכני ולמייב לוּן טרפא. דכתיב נעשה אדם בצלמנו כדמותנו. נעשה אדרים, משותפה בצלמנו כזכר ונוקבא. בצלמנג, עתירי. בדמותנו, מסכני. דהא מטרא דרכירא עתירי, ומטרא דנוקבא מסכני. במא דיןון בשותפה חדא. וחס דא על דא, ויהיב דא

וירדו בדגת הים וגוי - הסוד שלנו ראיינו בספרו של שלמה הפלח, שפל מישחס על הענינים ברצון הלב, לא משפטנה רמותו לעולם מדמותו של אדם בראשון. ובין שדמותו של הרראשון, אך"ס נרshima בו, הוא שולט על כל הבריות של העולם באזתת הרמות. זהו שפטות (בראשית ט) ומוראים וחתכים יהיה על כל חית הארץ וגוי. כלם זעים ופחדים מאורה הרמות שנרשמה בו, משומ שזו היא מצוה מעללה שיתעללה בן אדם בדמותו של אדם על כל שאר המצות.

מן לנו? מביברנץ' (הרשות). אף על גב שחלם את החלום ההוא - כל זמן שהה מרום על הענינים, לא שרה עליו חלומו. פיוון שהטיל עין רעה שלא לرحم על ענינים, מה כתוב? (דניאל) עוד הזכר בפי הפלך וגוי. מיד השפיטה רמותו ונטרד מבני האדם. ימושם כך נעשה אדם. כתוב אכן עשויה, וכחותם שם רוח שם האיש אשר עשיית עמו היום בעז.

מצוה עשרה - להנימ תפלין ולהשלים את עצמו ברמות הצלונה, שפטות (בראשית א) ויברא אלהים את האדם בצלמו. פתח ואמר (שיר א) ראש עלייך בכרמל. הפסוק זהה העמנוהו ונתקבר. אבל ראש עלייך בכרמל - זה קראש הצלון, תפלין של ראש, שמו של הפלך הקדוש יהוה באותיות רשות, וכל אותן ואות פרשה אחת, לשם הקדוש מקוק בסדור של האותיות כראוי. ושבינו, (דברים כח) כי שם הנקרא עלייך ויראו מפן אלו תפלין של ראש, שהם שם קדוש בסדור של אותיותיו.

וירדו בדגת הים וגוי רזא דגון חמינן בספרא דשלמה מלכא, אבל מאן דחס על מסני ברעותא דלבא, לא משגניא דיוקנא דאדם הראשון. ובין הדיוקנא דאד"ס אתרשים ביה, שליט על כל ברין דעלמא בהוא דיוקנא. אך הוא דכתיב, (בראשית ט) ומוראים וחתכים יהיה על כל חית הארץ וגוי כלחו זיין ודמלין מההוא דיוקנא דאתרשים ביה, בגין דא הוא פקודא מעלייא לאסתלקא בר נש בדיוקניה דאדם על כל שאר פקידין.

מנא לו מביברנץ'. אף על גב דחלים ההוא חלמא, כל זמנא דהוה מיחן למסני לא שרא עלייה חלמיה. בגין דאטיל עינא בישא דלא למיחן לפום מלכא וגוי, מיד אשגניא עוד מלטה בפום מלכא וגוי. בגין כה נעשה דיוקניה ואטריד מן בני נשא. ובגין כה נתהם אדים. כתיב הכא עשויה, ובתיביהם (ויחד) שם האיש אשר עשיית עמו היום בזע.

פקודא עשרה לאנחה תפליין ולאשלמא גריםיה בדיוקנא עלאה. דכתיב, (בראשית א) ויברא אלhim את האדם בצלמו. פתח ואמר (שיר השירים ז) ראש עלייך בכרמל האי קרא אוקימנא ואפרמר. אבל ראש עלייך בכרמל, דא רישא עלאה תפליין דרישא, שמא דמלכא עלאה קדישא לדוד באחיזון רשיימין, כל את ואת פרשתא חדא, שמא קדישא גלייפא בסדורא דאתיזן פדקא יאות. ותנן (דברים כח) כי שם יי נקרא עלייך ויראו מפן, אלין תפליין דרישא, דיןון שמא קדישא בסדורא דאתיזן.